

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XVI. In quo de imaginarijs apprehensionibus, quæ supernaturaliter in phantasia repræsentantur, disputatur. Demonstratur etiam non posse eas deseruire animæ, tanquam medium proximum ad Vnionem ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

Statim ac anima sese ab omnibus apprehensibilibus imaginibus perfecte euacuauerit, in pura luce notitia istius remanebit. Lux hac semper parata est, ad communicandum se anima.

Nullum Deus replet vacuum quod non implet.

NOTA. Quid facientiam spirituali viro quando meditari nequit.

deret, proculdubio, & lumen & anteriorem prospectum, & præpediret. Hinc manifestè deducitur, quod statim ac anima expurgationem hæc, & euacuationem ab omnibus formis, & imaginibus apprehensibilibus perfecte absoluere, eam in istâ purâ simplici que luce remansuram, transformando se in illam in statu perfectionis. Lux quippe hæc, prompta semper, parataque est ad communicandum se animæ; sed propter formas, & creaturarum velamina, quibus anima tecta, itretitaque est, haudquaquam illi infunditur. Quod si impedimenta hæc, & velamina omnino auferretur (eo quod postea dicemus modo) in pura nuditate, ac spiritus paupertate remanendo; confestim anima iam simplex, & pura, in puram simplicemque sapientiam Diuinâ, quæ est Dei filius, transformaretur. Quia deficiente ab anima amore iam sauciata, illo, quod illi naturale est, confestim infunditur ei supernaturaliter, illud, quod Diuinum est: cum Deus nullum relinquat vacuum, quod non impleat.

Distat spiritualis, quando meditari nequit, cum amorosâ ad Deum aduertentiâ seu attentione, cum intellectus pace permanere, licet illi se otiosum esse videatur. Hoc quippe modo sensim, & valde citò animæ suæ, Diuina requies & pax cum admirandis, & sublimibus Dei notitijs amori Diuino inuolutis, infundetur. Nec sese formis, imaginationibus, meditationibus, vel alicui discursui immisceat: ne inquietet animam, eamque à sua voluptate, ac pace auellat, & ad illud in quo illa tædium auersionem que sentit, compellat. Si autem ut diximus scrupulus aliquis suboriatur, nihil illum agere; animaduertat non exiguam eum rem præstare, animam pacando, eamque in tranquillitate absque vlla operatione

suâ vel appetitu collocando, & conferuando: quod est illud, quod à nobis Dominus noster per Dauid requirit, dicens: *Vacate, & videte, quoniam ego sum Deus, hoc est, Discite, & conamini ab omnibus rebus esse vacui, (interius videlicet) & cum magna voluptate videbitis, quoniam ego sum Deus.*

Magnum opus effici anima se ipsam pacando, & abiquo colata sua operatione vel appetitu attentam Deo exhibendo, & hoc ab ea requirit Deus. P. Iul. 45. 10

CAPVT XVI.

In quo de imaginarijs apprehensionibus, quæ supernaturaliter in phantasia representantur, disputatur. Demonstratur etiam non posse eas deseruire animæ, tanquam medium proximum ad Vnionem cum Deo.

Postquam de apprehensionibus, quas in se anima naturaliter recipere, & circa quas imaginatione phantasiâ; occupari potest, disputauimus. Rationi consentaneum est, ut de supernaturalibus, quæ Imaginariæ visiones appellantur, hoc loco agamus; quæ quoniam imaginibus, formis, & figuris subditæ sunt, ad hunc quoque interiorem corporeumque sensum spectant, quemadmodum & naturales.

Animaduertendum autem est, nomine hoc visionum imaginariarum, velle nos intelligere ac comprehendere ea omnia, quæ sub imaginum, formarum, & figurarum vel specierum modis, supernaturaliter imaginationi obijci representarique queant; idque per species admodum perfectas; & quæ viuacius ac perfectius quam connaturali sensuum ordine fieri soleat, representant, & mouent.

Omnes enim apprehensiones & species, quæ ab vniuersis quinque corporeis sensibus ortæ representantur animæ,

Quidnam in hac tractatione nomine visionum imaginariarum intelligitur?

tur

in

in illa naturali via sedem figunt, possunt etiam supernaturali via in eadem habere locum, illique representari absque aliquo exteriorum sensuum praesidio. Ille quippe phantasiae sensus & memoriae, est veluti archiuum seu receptaculum quoddam respectu intellectus, in quo vniuersae formae & imagines, quas ille efficit intelligibiles, recipiuntur, hocque modo intuetur illas intellectus, & de illis fert iudicium.

Sciendum itaque est, quod quemadmodum quinque exteriores sensus, imagines & species suorum obiectorum, his interioribus sensibus, Phantasiae scilicet & imaginationi proponunt, & representant: eodem etiam modo (vt diximus) absque exteriorum sensuum interuentu, possunt supernaturaliter eadem imagines, ac species, idque multo viuacius, & perfectius representari. Hocque modo, sub imaginibus istis multoties plura representat Deus animae, eamque eximia erudit sapientia, quemadmodum passim in sacris literis videre est, cuiusmodi est illud, quando patefecit Deus gloriam suam sub imagine fumi, qui obtegebat templum. Exitum patefecit gloriam suam inter Seraphinos, qui alis velabant facies & pedes. Et Ieremiae, virgam vigilantem, Danieli quoque plurimas visiones, ostendit.

Demon quoque visionibus suis apparenter bonis nititur decipere animas: quemadmodum libro tertio Regum videre licet, quando vniuersos Prophetas Achab in errorem induxit, representans illorum Imaginationi, cornua, quibus ventilandos, superandosque Assyrios praedixit, quod tamen mendacium fuisse, exitus comprobauit. Eiusdem farinae visiones vxoris Pilati, fuerunt, quibus persuadebat ne CHRISTVS morti addi-

ceretur, & plures id genus aliae diuersis in locis.

Visiones huiusmodi Imaginariae frequentius in via Dei iam prouectis, euenire solent, quam corporae exteriores; nec in quantum sunt imagines, & species distinguuntur ab illis, quae per exteriores sensus ingrediuntur: vt iam quantum ad illarum perfectionem, effectusque, quos producunt attinet, latissimum inter eas discrimen reperitur: delicatiores enim, & subtiliores sunt, & maiores ex ijs in animam effectus promanant, eo quod simul, & supernaturales sint, & supernaturalibus exterioribus, intimiores.

Hoc tamen minime obstat, quin interdum aliqua ex istis corporalibus exterioribus, maiores effectus producant; sit tandem eo modo, quo Deo communicationem fieri placet: verum loquimur nunc secundum naturalem ipsarum proprietatem; siquidem magis sunt intimae. Hic Imaginationis, & Phantasiae sensus, est ille, in quo vt plurimum codæmon suas exerit vires, & aures: cum sensus iste sit veluti inua quaedam seu introitus animae; in quo etiam intellectus, veluti in foro aut portu accipit, aut relinquit suarum specierum merces. Et propterea Deus, & etiam Dæmon huc cum imaginibus, & formis suis accurrunt, vt illas intellectui obijciant, ac offerant: quantum Deus, non hoc solum ad erudiendam animam vtitur medio, cum in eâ substantialiter commoretur, potestque id siue per se, siue per alia media, praestare. Nolo amplius immorari, in adferenda indiciorum doctrina, per quam discerni possit, quanam visiones à Deo sint, quae verò nequam: cum non sit mea mens, hac de re, hoc loco agere: sed solum animus sit, erudire

B.

Iuannis
à CruceOpera
mystica

NVI

129

Visiones Imaginariae in via Dei prouectioribus, frequentius euenire solent, quam corporae exteriores.

Multo excellentiores effectus producant visiones imaginariae in anima, quam exteriores corporales, & quare?

In Imaginationis Phantasiae sensu, cum vt plurimum Dæmon exerit excessus, artes, & quae sit huius rei ratio?

circa illas intellectum, ne sese visionibus bonis implicet, vnioniq; sapientie Diuine, obstaculum ponat, & ne visionibus falsis decipiatur, & illudatur.

NOTA. Nullas visiones imaginarias siue à Deo, siue à Dæmone proficiantur, debet anima admittere, aut illis occupari, & quare?

Cur anima ad Diuinam vnionem anhelans, tota pura debeat esse ab omni imagine, & simplex?

Propterea dico & assero, nulli omnium istarum apprehensionum, & imaginariarum visionum, & quarumcunque aliarum, quæ sese sub aliqua forma vel imagine, vel aliqua particulari intelligentia offerunt, siue illæ falsæ sint, & à Dæmone proficiantur, siue etiam veræ esse, & à Deo promanare, cognoscantur; nulli inquam intellectum sese implicare, aut immiscere debere, nec illis pasci, neque animam debere illas velle admittere, nec in illis sistere; vt possit esse abstracta & expedita, nuda, pura, & absque omni modo, simplex, quemadmodum ad Diuinam vnionem requiritur. Huius rei ratio est: quia omnes istæ formæ, iam enumeratæ, semper in sui apprehensione sub aliquibus modis, & rationibus limitatis representantur: sapientia autem Diuina, cui intellectus vniri debet, nullum habet modum, aut rationem, nec est aliqua intelligentia distincta, & particulari circumseptæ: cum sit omnino tota pura, & simplex. Cùm autem ad hoc, vt duo extrema (cuiusmodi sunt anima, & sapientia Diuina) coniungantur, necessarium sit vt sibi mutuo consentiant, secumque in quodam similitudinis modo conueniant; hinc est, quòd etiam anima, debet esse pura, & simplex; non limitata, nec alicui intelligentie particulari alligata; neque aliquo formæ, speciei, aut imaginis limite modificata, seu constructa. Et quoniam Deus nulla forma, aut imagine comprehenditur, nec sub intelligentiam particularem cadit, etiam anima vt vnietur Deo, non debet aliqua forma, vel distincta intelligentia coarctari. Porro nullam in Deo reperiri formam, aut similitudinem,

optimè declarat Spiritus sanctus in Deuteronomio his verbis. Vocem verborum eius audistis, & formam penitus non vidistis. Quamuis dicat fuisse ibi tenebras, nubem, & obsecritatem, quæ est notitia obscura, & confusa, de qua locuti sumus, in qua Deo anima copulatur: Et paucis interiectis ait. Non vidistis aliquam similitudinem in die, qua locutus est Dominus in Horeb de medio ignis. Deut. 4. 12
num. 15.

Quod autem non possit anima ad vnionis cum Deo sublimitatem, qualis in hac vita acquiri potest, medijs aliquibus formis, & figuris pertingere, idem Dei spiritus in Libro Numerorum asseruit, quo loco arguens Deus Aaron, & Mariam germanos Moysi, quæ contra eum murmurabant, volensque illis declarare, sublimem vnionis, ac amicitie mutue statum, ad quem Moysen prouexerat, dixit. Si quis fuerit inter vos Propheta Domini, in visione apparebo ei, vel per somnium loquar ad illum: At non talis seruus meus Moyses, qui in omni domo mea fidelissimus est: ore enim ad os loquor ei: & palam, & non per aigmata & figuras Dominum videt. Ex quibus verbis manifeste constat, in isto eminenti vnionis amoris statu, nequaquam se Deum communicare anima medio aliquo visionis imaginariæ, similitudinis, aut figuræ scheniate, neque illud reperiri debere: sed ore ad os, hoc est, in pura & nuda Dei essentia, quæ est veluti os Dei in amore, in pura vicissim & nuda essentia Animæ mediante voluntate quæ est os Animæ in Dei amore. Quamobrem vt ad vnionem hanc adeo perfectam perueniri possit; sollicitè debet cauere anima, ne visionibus imaginarijs, aut formis, aut figuris, aut particularibus intelligentijs, innotatur: cùm illi nequaquam deseruire possint, velut mediū proportionatū & proximi. Nequit anima ad Diuinam peruenire vnionem, medijs formis, aut figuris.
Nu. 12. 8.
Quidam su Deum ore, ad os loquit.
Quidam vere debet Animam ad vnionem asperare!

proximum ad hunc finem: quin potius erunt illi impedimento; ideoque debet eas repudiare, & ne contingant, quantum valuerit, obviare. Nam si in aliquo euentu admittendæ, æstimandæque essent; id fieri deberet ob utilitatem, ac fructum, quem in Anima quando veræ sunt producant: sed ad hæc consequenda, nequaquam necesse est illas admittere: imo vt magis profint, oportet semper illas respicere, & abnegare. Omne siquidem bonum, quod visiones istæ imaginariæ (sicut etiam exteriores corporeæ, de quibus sumus locuti) in Anima producere possunt, est impertiri illi intelligentiam, amorem, vel suauitatem: verum ad effectum istum in ea causandum, non requiritur, vt ipsa Anima velit eas admittere. Nam (sicut etiam superius dictum est) quando offeruntur, imaginariæ, efficiunt statim, vel infundunt in animam intelligentiam, amorem, vel suauitatem, quam vult eas Deus producere: hocque modo suscipit passiuè Anima effectum suum excitantem, nec ipsa potest eum præpedire: quemadmodum etiam nec in eius sicut erat potestate, posse & scire illum acquirere, licet antea laborauerit, se ad effectum istum disponendo. Quia in re aliquo modo similis est Anima vitro, quod prohibere non valet, nec solarem radium sese transuerberantem impedire: sed solummodo passiuè se habendo, mundicia iam dispositum absque aliqua diligentia, & operatione sua, ab illo clarificatur. Sic etiam anima non potest non recipere in se influentias & communicationes illarum figurarum: in fisionibus enim supernaturalibus, voluntas negatiua reluctari nequit, permanens in humili, & amorosa resignatione. Quamuis dubio procul impunitas, Animæque imperfectiones, non ex quo sint obstaculo: sicut etiam maculæ in vitro, impediunt clarita-

tem. Ex quibus manifeste apparet, quod quo amplius Anima sese voluntate, & affectu à maculis apprehensionum, imaginum, & figurarum, quibus communicationes spirituales (quas recensuimus) inuoluuntur, denudauerit, & abalienauerit, non solum se communicationibus istis, & bonis quæ producunt, priuat; sed multo melius disponitur, ad illa in maiori copia, claritate, spiritusque libertate, & simplicitate suscipienda, explosis repudiatisque vniuersis illis apprehensionibus, quæ sunt cortinæ quædam, & velamina illud, quod in eis magis spirituale est, regentia, & operientia. Occupant itaque huiusmodi apprehensiones sensum, & spiritum, si illis pasci, ac nutriri voluerit, idque adeo, vt non valeat animæ, simpliciter, & libere Spiritus communicari: dum enim, corticibus illis detinetur, manifeste patet non habere intellectum libertatem recipiendi substantiam, quare si anima admittere illas, magnique pendere vellet, nihil aliud faceret, quam seipsam intricare, & minori, quod in illis continetur bono, eo nimirum, quod ipsa in illis apprehendere & cognoscere potest, esse contentam; quod tandem nihil aliud est, quam illa forma, & imago, & particularis intelligentia. Nam illud, quod in illis præstantius est, spirituale nempe bonum, quod illi infunditur, nescit illa apprehendere, nec intelligere, nec qualiter sit nouit, nec illud poterit verbis exprimere; eò quod pure spirituale sit. Id solummodo, quod de illis nosse potest, minimum est (vt dixi) quod in illis reperitur, secundum suum intelligendi modum, formæ videlicet per sensus, & propterea dico, quod passiuè, & sine eo, quod illa vatur operatione sua intelligendi, nec quod illa vti sciat, communicatur illi spirituale bonum visionum illarum, quod illa nec intelligere, nec imaginari sciret.

B.
Ioannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

129

Quapropter semper sunt oculi Animæ auertendi ab omnibus istis apprehensionibus, quas illa videre, & n. ell gere distinet potest, quæ quoniã suam habent cum cõsensu communionem, minimè stabilitatē ac securitatem fidei sortiuntur: verum defigere oculos in eo, quod minime videt, nec ad sensum, sed ad spiritum pertinet, quod etiam nõ cadit sub figuris sensus; est illud, quod animam ad vnionem perducit per fidem, quæ est proprium mediũ. Atq; hoc modo visiones istæ, secundum id, quod in illis substantiale est proderunt Animæ ad fidem altius imprimendam, quãdo illa didicerit rectè abnegare & respuere id, quod in illis est sensibile, & intelligibile, particulare seu singulare; & quando nouerit, bene illo sine vti, quem Deus in dandis illis intendit; refutando & repudiando illas: vt enim de visionibus corporalibus diximus, non idcirco eas communicat Deus, vt illas acceptet anima, illisque affectu hæreat.

Verũ emergit hoc loco dubitatio quædam; estque, si res ita se habet, vt Deus tribuat visiones supernaturales animæ, non ad hoc vt eas acceptet, aut illis innitatur, easque æstimet, ad quem ergo finem eas largitur? maxime cum possint esse animæ multorum errorum, ac periculorũ occasio, vel ad minus impedimenta, & obstacula (de quibus loquuti sumus) ne progredi in spiritu possit, adducant, præsertim cum possit Deus, spiritualiter conferre Animæ & in substantia, quidquid illi per sensus, medijs dictis visionibus, & formis sensibilibus, communicat. Huic dubitationi sequenti capite occurreremus, quod magni momenti continebit doctrinam, apprimeque (secundum meam opinionem) tam spiritualibus viris, quam ipsorum directoribus necessariam. Docetur quippe ibi modus & finis, quo Deus in

illis conferendis vtitur, & intendit: quem quoniam plures ignorant, nec seiplos regere norunt, nec alios per illas ad vnionem dirigere. Arbitrantur enim, quod eo ipso quod exploratum habeant, eas veras esse, à Deoque proficisci, expedit ad hæere illis, & inniti; non considerando quod etiam in istis inueniet anima suam proprietatis, adhæisionis, & impedimentorum, modum, quemadmodum & in rebus mundanis reperire solet; nisi illis nuncium remittere, & eas abnegare noñt, sicuti & mundanas. Vnde bonum illis proficuumque esse videtur, visiones admittere, res verò mundanas respuere, istoque modo se & animas, quibus præsumunt, magno exponunt periculo & labori, quem subire necesse est, in discernendis veris à falsi. Sed nec Deus requirit ab eis, vt hunc assument laborem, nec vult vt animas sinceras ac simplices huiusmodi luctæ ac periculo obijciant: cum præmanibus habeant sanam, tutamque doctrinam, quæ est fides, in qua debent, ad vltiora progressum facere. Quod tamen fieri nequit, nisi intellectus oculi omni illi, quod sensui subest & distinctam particularemque intelligentiam partim occludantur. Licet enim adeo certus indubiusque esset, S. Petrus. Visionem illam gloriam, quam in Christi conspexit transfiguratione, fuisse omnis ambiguitatis expertem, postquã tamen illã, fidelibus ad quos scribebat, recensuisset, ad fidem illos dirigendo, dixit: *Et habemus firmiorem Propheticum sermonem* (testimonium Christo perhibentem quam sit hæc visio montis Thabor) *cui benefacitis attendentes, quasi lucerna lucentis in caliginoso loco.* Quã similitudinẽ si considerare volumus, reperiemus ea, doctrinam, quam tradimus, expressam & declaratã. Dicere enim vt fidei, quã docuere Prophetæ attendamus, veluti lucernæ in

A visionibus auertendi mentis oculi, & ad ea, quæ nõ videntur conuertendi.

Quomodo visiones istæ, proderunt Animæ ad fidei incrementum.

Si Deus nõ vult acceptari visiones ab Animæ, cur eas tribuit?

De quibus sequenti capite agendum in ordine ad præposita subiecta, non, regis, suum. Multis spiritibus erroribus visiones etiam quæ dicitur.

Non vult Deus se subiacere labori in discernendis veris à falsi, sed vult fidei esse certum.

2. Pet. 1. 19

caliginoso loco; idem est ac dicere, vt in obcuritate remaneamus, oclusis Animæ oculis, vniuersis alijs luminibus, vt que hæc fidei tenebra, quæ etiam est obscura, sola sit illa lux cui innitatur. Si enim luminibus alijs distinctarum manifesta- rumque intelligentiarum inniti voluerimus, iam non innititur luci obscuræ, quæ est fides, nec nos illuminat illa, in caliginoso loco, de quo loquitur S. Petrus, qui locus significat intellectum, qui est veluti candelabrum, cui hæc fidei candelâ imponitur, vnde debet etiam esse obscurus, donec in alia vita illucescat claræ Dei visionis dies, in præfenti vero transformationis, & cum eo vnionis, ad quam anima pergit.

CAPVT XVII.

In quo finis, ac modus, quem Deus in communi-
canda anima per sensus spiritualibus bonis ha-
bere consuevit, declaratur, Dubitationi-
que superius proposita satù sit.

Multa dicenda forent circa finem, quem intendit Deus, & modum, quo in conferendis visionibus istis, ad animam ex suo tempore, ad Diuinam suam vnionem subleuandam, vtitur: qua de re vniuersi spirituales libri agunt, & propterea hæc capite illa tantum adducentur, quæ ad dubitationem nostram enucleandam satis sint: dubitatio portò hæc erat. Si quidem visionibus istis supernaturalibus, tantum periculi, ac impedimenti ne ad vltiora tendatur (vt diximus) subest, cur sapientissimus Deus, & ad amouenda ab animabus impedimenta, & laqueos auertendos tantopere pronus; cur inquam, visiones huiusmodi illis offert, ac communicat?

Vt propositæ dubitationi respondeamus, supponenda sunt necessario tria principia. Primam est D. Pauli dicentis: *Rom. 13. 1. Quæ autem sunt à Deo, ordinata sunt.* Secundum est Spir. S. in Sapientiæ libro, vt ait, *Sap. 8. 1. Disponit omnia suauiter*, hoc est, Dei sapientia licet ab vno fine ad alium pertingat, id est, ab vno extremo ad aliud extremum, disponit tamen omnia suauiter. Tertium tandem Theologorum est, asserentium: *Deum omnia mouere, secundum eorum modum.* Iuxta hæc itaque principia manifestè patet, quod ad hoc vt Deus moueat animam, illamque à fine seu extremo vilitatis suæ, ad aliud finem, seu extremum sublimitatis suæ, in diuinam suam vnionem subleuet, debere hoc ordinare, & suauiter, & secundum ipsiusmet animæ modum, præstare. Cum autem cognitionis ordo, quo vtitur Anima, sit per creaturarum rerum formas, ac imagines: & cognitionis ac scientiæ suæ modus, à sensibus dependeat; hinc est, quod ad hoc vt Deus illam ad supremam notitiâ subleuet, vt hoc suauiter efficiat, auspiciari ab infimo gradu, seu extremo sensuum animæ, debet, vt hac ratione sensum illum, secundum ipsius modum, ad alium vsque sapientiæ suæ spiritualis finem, qui sub sensum non cadit, subleuet. Quam ob causam, erudit illam primo loco per formas, imaginis, & sensibiles vias, siue illæ naturales sint, siue supernaturales, idque facit secundum ipsius intelligendi, ac discurrendi modum, sicque ad summum Dei Spiritum, dirigit. Et hæc est causa cur illi visiones, & formas imaginarias, cæterasque alias notitias sensitivas, & intelligibiles largitur.

Non quod noller Deus, confestim & in primo actu, conferre illi spiritus substantiam, si duo extrema humanum vide licet, & Diuinum; sensus, & spiritus, ordinario cursu possent inuicem conspirare,
& vno

B.

Ioannis
à CruceOpera
Mystica

NVI

129

*Causa, ob
quâ Deus
Visiones
Imagina-
rias largi-
tur.*